

کتاب «انسان در شعر معاصر» چاپ شد

کتاب «انسان در شعر معاصر یا درک حضور دیگری» نوشته محمد مختاری توسط نشر نو منتشر و راهی بازار نشر شد.

کتاب «انسان در شعر معاصر یا درک حضور دیگری» نوشته محمد مختاری توسط نشر نو منتشر و راهی بازار نشر شد.

به گزارش خبرنگار مهر، کتاب «انسان در شعر معاصر یا درک حضور دیگری؛ با تحلیل شعر نیما، شاملو، اخوان، فرخزاد» نوشته محمد مختاری به تازگی توسط نشر نو منتشر و راهی بازار نشر شده است. «هفتاد سال شعر عاشقانه» کتاب دیگری از این پژوهشگر است که نشر نو خرداد امسال منتشرش کرد.

محمد مختاری در این کتاب به بررسی درک و تصویر انسان در شعر گذشته تا امروز ایران پرداخته است. او در این راه، شباهت و تفاوت های درک و دریافت شاعران معاصر را هم بررسی کرده است. سیر تطور و تکامل اندیشه مدرن جهان از جمله مسائلی است که او در تحلیل های خود در این کتاب از آن بهره برده است. بررسی شاعران کلاسیک و ۴ شاعر معاصر یعنی نیما یوشیج، احمد شاملو، مهدی اخوان ثالث و فروغ فرخزاد هم برای بررسی مفهوم «درک حضور دیگری» از دیگر موضوعاتی است که مختاری در این کتاب مورد توجه قرار داده است.

مؤلف کتاب پیش رو معتقد است آن چه در شعر معاصر ایران صورت گرفته و مخاطبان با وجود وجه عمومی و کلی آن آشنا هستند، نشان می دهد این عرصه از ۲ مولفه جالب توجه برخوردار است: ۱- دستاوردهای افتخارآمیز شعر در نواندیشی هایش که با طرح حق و حضور و شان انسان همراه است و ۲- وجود برخی از عوامل و عناصر و زمینه های بازدارنده و کهنه و سنتی که با ارزش هایی نو هماهنگ نیست و به میزان همین ناهماهنگی هم، درک حضور دیگری را سخت یا محدود می کند.

مختار می گوید بررسی شعر معاصر که جزیی از مجموعه فرهنگی ایران است، صرفا به جنبه های نواندیشانه منحصر نمی ماند بلکه تاملی در رسوبات بازمانده از فرهنگ دیرینه ایران هم هست. او در بخشی از پیشگفتار خود بر کتاب می گوید این نیما، شاملو، اخوان و ... نیستند که به طور فردی در حوزه اندیشگی خویش، از بابت درک حضور انسان، بررسی و انتقاد می شوند، بلکه این کل عرصه شعر و اندیشه است که بررسی می شود. در حقیقت این خود ماییم که بررسی و انتقاد می شویم. خود ما که در مرحله ای تاریخی از حیات اجتماعی خویش، گرفتار عارضه هایی سنتی نیز هستیم.

این پژوهشگر حوزه شعر درباره نقد، نکته جالبی دارد و می گوید «اکنون فرهنگ انتقادی ما بس فراتر از آن خودبینی های کودکانه و تنگ فکری هاست که نقد و بررسی را به معج گیری ها و پنبه زدن ها و نفی کردن های کلیشه ای مبتذل و بازاری، و به نرخ حقارت های روزمره تبدیل می کرده است. آن گونه برخوردها که از شان شعر و شاعران و انسان به دور است، و اگر امروزه هم گاه دیده شود، ارزانی همان هایی باد که هنوز هم به رغم این همه تجربه، هیچ کس را قبول ندارند، و اثبات حضورشان همواره در نفی حضور دیگری است. و تعصبشان نیز نشانگر آن است که تا جنینی کار خون آشامی است.»

«انسان در شعر معاصر» ۶ فصل اصلی دارد که به ترتیب عبارت اند از: «درک حضور دیگری»، «انسان دوستی سنتی»، «نیما: همه را با تن من ساخته اند»، «شاملو: توفان کودکان ناهمگون می زاید»، «خوان: روح سیاه پوش قبیله» و «فرخزاد: نهایت تمامی نیروها پیوستن است، پیوستن».

در قسمتی از این کتاب می خوانیم:

چشم انداز نیما رهایی انسان از فشار نیازهای مادی و معنوی است. و شعر او به اعتباری طرح و تبیین تواناییهای انسان است برای پیوند با کل طبیعت. می خواهد رابطه بیواسطه ای میان طبیعت و آدمی برقرار شود، و برقرار ماند. در پی آنست که هم انسان به شیوه ای انسانی به طبیعت بنگرد، و هم طبیعت به شیوه ای انسانی به انسان مربوط شود. و این ریاضت فعال را در تجربه زندگی خویش فراهم داشته است، تا در جانش به شیوه ای انسانی به طبیعت بنگرد، تا سرانجام بتواند چون انسان تکامل یافته ای، به ویژه چون هر شاعر و هنرمند پیشروی، شعور طبیعت شود. اما چون در زندگی دوران او، هنوز طبیعت به شیوه ای انسانی با انسان مرتبط نشده است، و زیبایی طبیعت با درد آمیخته است، حاصل نگرش او، چیزی جز درک هرچه بیشتر و غم افزاتر «درد» نیست. دردی که از همه اجزای هستی طبیعی و انسانی نمایان است. دردی که زاییده موانع و دشواریها و فاصله هاست. و شاعر به منزله پاره ای از شعور طبیعت، آن را در اعماق ذهن خویش بازمی یابد.

تا درد هست، شفقت و مهر آدمی در سوز درون متبلور می شود. احساس و عاطفه انسانی در زخم درون سر باز می کند، و رقت اندوه، هستی آدمی را فرامی گیرد. از این رو مایه های عاطفی و غنایی دردمندان، یکی از نمودهای اصلی انسان گرایی است...

این کتاب با ۵۵۰ صفحه، شمارگان ۷۷۰ نسخه و قیمت ۱۲۰ هزار تومان منتشر شده است.